

Szexőrült, fékezhetetlen törvénszegő, drogfüggő, agresszív macsó vagy öntelt fenegyerek – sajnos, sok filmsztárt lehetne ilyen szavakkal jellemezni.

Ezzel a könyvvel azt szerettem volna megmutatni, hogy a showbizniszben néha egy visszafogott jófiú is a csúcsra juthat. Ilyen a sármos és tehetséges Colin Firth, aki *A király beszédében* nyújtott alakításáért Oscar-díjat kapott.

Hosszú újságírói karrierem során dolgoztam a BBC-nek, a Sky Tv-nek, a világ vezető újságjainak és magazinjának is. A BAFTA bizottsági tagjaként pedig rengetegszer találkoztam nagy nevekkal, de kevés olyan sztárral, ha egyáltalán, aki annyira lenyűgöző és szerethető, mint Colin. Bárhol találkoztam vele, egy sajtótájékoztatón, egy partin vagy egy premieren, ő mindig a jófiúk egyike volt.

Ez a kötet Colin Firth életét követi végig, feltárja majd-hogynem nomád gyermekkorát és nagy szerelmeinek tör-

ténetét, s elemzi azokat a képességeket is, amik együttesen alkotják azt a férfit, akiből király lett.

Remélem, élvezettel olvassák!

Sandro Monetti

Beverly Hills, Kalifornia, 2011 októbere

FIRTHASSUK A MÚLTAT

„Mi a f...t bámulsz, Firthie? Talán nem tetszik valami, b... meg?” – mordult rá az osztály fenegyereke, és a nyomaték kedvéért ököllel belevágott a leendő sztár arcába.

A csendes, szelíd, visszahúzódó fiút naponta érték ilyen és hasonló megaláztatások a hírhedt winchesteri Montgomery of Alamein állami általános fiúiskolában.

Számba véve mindazokat a filmeket, amelyekben Colin arisztokratákat alakít, joggal feltételezhetnénk, hogy hő-sünk egy elegáns magániskolában végezte tanulmányait, ahol kedvenc plüssmackójával a hóna alatt majszolta a kaviáros szendvicseket a krokett- és krikettmeccsek szüneteiben.

Persze távolról sem ez az egyetlen meghökkentő tény az Oscar-díjas megasztár életrajzában.

Firth a maga visszafogottságával, megfontoltságával és önkritikus humorával sokak szemében az angol gentleman

prototípusa, pedig – íme az élet iróniája – az angolsága nagyjából ki is merül abban, hogy a szigetországban született a hampshire-i Greyshottban 1960. szeptember 10-én.

A szülei – mindketten indiai misszionáriusok gyerekei – az egykori brit gyarmaton születtek és nőttek fel. Colin mindössze kéthetes volt, amikor átköltöztek Nigériába, innen néhány évvel később a Missouri állambeli St. Louisba vezetett a család útja. Colin tizenhárom éves volt, amikor végleg visszatelepültek Angliába, de saját bevallása szerint sehol sem érezte magát igazán otthon.

Felnőttkorában is sokat volt távol Angliától – ebben, színészi pályája mellett, más kultúrák érdekében végzett jótékonyági tevékenysége és magánélete is jelentős szerepet játszott. Szíve választottjai többnyire más országokbeli hölgyek voltak: a kanadai Meg Tilly, az amerikai születésű Jennifer Ehle, aki a *Büszkeség és balítélet*ben volt a partnere, és a felesége, az olasz Livia Giuggioli is.

A sok utazás és a világpolgári életvitel ellenére Firth Oscarral megkoronázott karrierjét mégiscsak tősgyökeres angol szerepekkel alapozta meg.

Az egyetemi tanár házaspár, David és Shirley Firth három gyereke közül Colin Andrew Firth a legidősebb. Öt évvel fiatalabb öccse, Jonathan Firth, befutott B kategóriás színész, akit népszerű tévéfilmekből (*Üvöltő szelek*, *Middlemarch*, *Pompei: Az utolsó nap*) és showműsorokból (*Szentivánéji gyilkosságok*, *Morse felügyelő*) ismerhet a nagy-

érdemű. Kate Firth, a középső gyerek, ugyancsak megpróbálkozott a színészetrel, és rövid ideig a National Theatre-ben is dolgozott, de később hátat fordított a színpadnak, és születésszabályozási tanácsadónak állt, hogy végül hangképzés-tanárként és beszédterapeutaként váljon ismertté és keresetté. Szaktudásával sokat segített a bátyjának is, amikor Colin a beszédhibás VI. György király szerepének megformálására készült.

Colin élete első négy esztendejét Nigériában töltötte, ahol apja egy állami középiskolában dolgozott történelemtanárként. Firth húga, Kate még itt született.

A család 1965-ben költözött vissza a trópusi Afrikából a ködös Albionba – ezúttal az essexi Chelmsfordba –, ahol Colin megkezdte általános iskolai tanulmányait. Minden bizonnyal a fagyos klíma is szerepet játszott a leendő Oscar-díjas sztár első színpadi fellépésének sikerében, amikor ötévesen ő alakította Jack Frostot (Hóember) az iskola karácsonyi pantomim-produkciójában. A Hóember szerepének kellékei – egy Darcy-stílusú fodros, fehér ing és egy királyi korona – mintha egy égi jóslat jegyében vetítették volna előre jövendő alakításait. Colin ebben a szerepben jegyezte el magát a színjátszással.

2011-ben Los Angelesben, egy színinövendékeknek tartott előadása során a következő szavakkal idézte fel a sorsdöntő eseményt: „Az előadás után úgy éreztem magam, mint egy isten. Valósággal megrohamoztak a lányok.

Egymást taszigálva igyekeztek a közelembe kerülni, hogy megérinthessenek. Egy ilyen siker után egyenes út vezet a kokainhoz a limuzin hátsó ülésén.

Szerencsére nem így történt. A szülők tették meg a következő lépéseket az utazó színész jövődjé felé vezető úton, amikor a gyakori költözésekkel – Chelmsfordból Brentwoodba, onnan Barkingba, majd Billericay-be, később pedig Alresfordba, egy Winchester melletti kedves hampshire-i városkába – hozzászoktatták a gyerekeiket az állandó helyváltoztatáshoz. De bárhová is költöztek, Colin mindenhol tanúbizonyságot tett született előadói képességeiről. Az órák közötti szünetekben is rendszeresen szerepelt, amikor az udvaron maga költötte történetekkel szórakoztatta iskolatársait.

Colin 11 éves volt, amikor apja megpályázott és el is nyert egy csereprogramban meghirdetett állást a St. Louis-i Florissant Valley Community College-ban. A tervet Shirley Firth is lelkesen támogatta. Gyerekkorában hét évig élt Iowában, és mindig is otthon érezte magát Amerikában. Colint a Hazelwood West Gimnáziumba írták az 1972–73-as tanévre, de brit kiejtése és veleszületett félénksége miatt nem tudott beilleszkedni az iskolai közösségekbe, és reménytelenül idegennek érezte magát Missouriban. Bármennyire is igyekezett úgy beszélni, mint a helybeliek, mindig kiszúrták a brit kiejtését, és rendre meg is kapták az elmaradhatatlan megjegyzéseket.

Amerikát szerette, különösen Texast, ahová nyaralni vitték a szülei, hogy megnézzék Alamót és más nevezetességeket, amelyeket már ismert kedvenc westernfilmjeiből; de az iskolát ki nem állhatta. Ráadásul, az amerikai és a brit oktatási rendszer közötti különbségeknek köszönhetően, hamarosan átírták az eggyel magasabb évfolyamba, ahol mindenki idősebb volt nála, ami tovább rontotta a helyzetét. Nem volt könnyű barátokat találnia egy olyan közegben, ahol a diáktársai már a drogokkal ismerkedtek, amikor őt még a játékvonata várta otthon. A többiek military shopokból öltöztek, amikor ő még ki sem nőtte az utolsó rövidnadrágját. Colin ezeket a hónapokat többnyire kedvenc könyvei társaságában töltötte, elmerülve a képzelet világában, amelyet sokkal vonzóbbnak talált, mint a valóságot.

1973-ban tértek vissza Angliába, miután a szülők tanári állást kaptak a King Alfred College-ban, a mai Winchesteri Egyetem elődjében. David történelmet és társadalomtudományokat tanított, Shirley pedig, egy szakirányú PhD birtokában, összehasonlító vallástörténetet. Shirley több, az egyes kultúrák közötti különbségekkel foglalkozó írást is publikált, és lelkes társadalmi munkásként sokat tett – és tesz a mai napig – a harmadik világból érkezett menekültek érdekében.

Colin szülei – ma már mindketten nyugdíjasok – iskoláskorukban ismerték meg egymást Indiában, és sok tekintetben hasonlóan gondolkodtak, különösen a gyermeknevelésről, melyben kiemelt szerepet kaptak a könyvek, az igényes zene – mint Joan Baez és Woody Guthrie – és a tartalmas beszélgetések, leginkább az angol ITV közszolgálati televíziós csatorna programjainak rovására. Mindez abban a reményben, hogy így sikerül olyan értelmes, igényes és művelt gyermekeket nevelni Colinból és testvéreiből, akik egyenes úton követhetik szüleiket az egyetemre. Az ITV-ben a tömegeknek szánt közös szórakoztatás eszközét látták, így Colin sok olyan műsorról lemaradt – Magpie, Crossroads, Coronation Street –, amelyek közkedveltek voltak osztálytársai körében, és nap mint nap szóba kerültek az iskolaudvaron.

De nem ez volt az egyetlen különbség, ami elszigetelte iskolatársaitól. Az egykori igyekezet, hogy St. Louisban elsajátítsa a helyiek beszédmódját, kitörölhetetlen nyomot hagyott a kiejtésén, így most a saját hazájában vált idegenné, amikor az osztálytársai rásütötték a „jenki” gúnynevet. Colin mindent megtett, hogy beilleszkedjen, és igyekezett a hampshire-ieknél is hampshire-iben beszélni, de hiába. Itt is kiközösítették, ahogy korábban St. Louisban és a Montgomery of Alameinben, ami a folytonos cikizés mellett ezúttal is gyakran fajult tettelegességgig.

Mindebben persze nem volt semmi rendkívüli. A leg-

frissebb statisztikai kimutatások szerint tíz emberből heten voltak alkalmanként vagy rendszeresen kitéve fizikai bántalmazásoknak az iskolában. Ugyanakkor arról sem szabad elfelejtkezni, hogy azokban az időkben, amikor Colin felnőtt, a hasonló kihívásokat, beleértve a fizikai erőszakot is, sokan a szocializáció és a jellemfejlődés hatékony eszközének tekintették. A gyermek Firthnek persze fogalma sem volt róla, hogy éppen a jellemét acélozzák, amikor újra és újra ellátták a baját.

Utálta az osztálytársait, akiknek többsége az iskola tözsomszédságában épült, meglehetősen rossz hírű stanmore-i lakótelepről járt a Montgomerybe, és még jobban utálta a tanárait, akikről úgy gondolta, hogy azért nem szeretik, mert nem jeleskedett a tanulásban. Colin sohasem volt jó tanuló. Megbukott a hatodik osztályos záróvizsgáján (Nagy-Britanniában ennek a vizsgának az alapján döntenek el, hogy egy 11–12 éves diák milyen iskolatípusban tanuljon tovább), és a Montgomeryben egy kémia felmérőt sikerült 3 százalékos eredménnyel abszolválnia. Csak az első fokozatú középiskolai vizsgáira szedte össze magát annyira, hogy tovább mehessen a felsőbb évfolyamra, addig mindössze kerékpározásból sikerült elsőre letennie a jártasságot igazoló vizsgát. Jobbára hadilábon állt a tanulással, különösen a merev, teljesítménycentrikus követelményrendszert nem szerette, de változatlanul falta a könyveket, és irodalomból a legjobbak közé számított. A tanár

szülőknek rengeteg könyvük volt otthon, és Colin kedvére válogathatott közülük. Szívesebben olvasott Homéroszt és Camus-t – amikor annak is eljött az ideje –, mint a kötelezőkben előírt regényeket, amelyekkel az órákon foglalkoztak. Az irodalom mellett csak a zene és a színhátszás érdekelte igazán. Szombatonként drámaórákra járt a testvéreivel a helyi közösségi házba, és gyakran szerepelt a környéken működő amatőr színtársulatok előadásain.

Colin színjászó-ambícióit és tevékenységét nem igazán értékelték az iskolában, tekintettel arra, hogy a művészetek nem tartoztak az intézmény főprofiljába. Tűrték, mert tiltani nem tilthatták, de elismerés nem járt érte.

Colin egykori iskolája – ide járt annak idején Jack Dee, a komikus színész és a focista Wayne Bridge is – ma már lényegesen jobb hírnévnek örvend. Időközben átkeresztelték King's Schoolra, bevezették a koedukált oktatást, és az utóbbi évek kiemelkedő vizsgaeredményeinek köszönhetően ma már a környék egyik legjobb iskolájaként tartják számon. A King's néhány évvel ezelőtt mégsem az eredményeivel, hanem a szokatlanul szigorú egyenruhaviselési szabályzatával hívta fel magára a sajtó figyelmét. Felháborodott szülők beszámolóit szerint előírták a gyerekeknek, hogy milyen alsóneműt viselhetnek az iskolában – fehér vagy fekete alsónadrág a fiúknak, fehér, szivacs nélküli melltartó a lányoknak. Az iskola vezetősége azzal védekezett, hogy ezek csupán javaslatok voltak, nem

előírások. A King's-ben ugyanakkor a szabályostól eltérő hajviseletet sem tolerálják: a 13 éves Kirby Moore-nak például 2008-ban felfüggesztették a tanulói jogviszonyát, mert egy alkalommal festett hajjal jelent meg az iskolában.

Az iskola egykori diákja, a 36 éves James Lowman így mesél a King's-ről: „Nem emlékszem, hogy valaha is szóba került volna Colin Firth neve. Hogy annak idején ő is oda járt. Nemigen verték nagydobra. Mi tudtuk, hogy Jack Dee is odajárt, és hogy ugyanúgy utálta, mint Colin. Montgomery vagy King's, mindig is a környék egyik legszigorúbb iskolája volt. Tösgyökeres „old school” a maga merev, tekintélyelvű vezetői hierarchiájával és a szigorú szabályaival: kötelező egyenruha-viselés, tiszteletadás – valahányszor egy tanár belépett az osztályba, felállással kellett üdvözölni – ilyesmi. Nem mondom, jó iskola volt, de meglehetősen régimódi.”

Colin boldog volt, amikor végre maga mögött tudhatta az iskolát, és még boldogabb lett, amikor felvették a hampshire-i Eastleigh-ben működő Barton Peveril College dráma szakára. Ekkor már minden vágya az volt, hogy színész legyen. A dráma tanszéknek kifejezetten jó híre volt, és Colin nagy várakozással kezdte meg tanulmányait, abban a reményben, hogy innen egyenes út vezet a színészpálya felé. Az ifjú Firth úgy érezte, sohasem lenne boldog és sikeres egy hagyományos polgári pályán. Még a gondolattól is irtózott, hogy reggelente öltönyben és

nyakkendőben induljon munkába egy irodába vagy hivatalba. A színészet azért is tűnt annyira vonzónak számára, mert ezen a pályán nem kellett öltönyt hordania – a sors iróniája, hogy legtöbb szerepét éppen ebben a viseletben kellett játszania.

Az első film, amelyet szülői kíséret nélkül nézett meg, a *Le Mans* volt, mely olyan nagy hatással volt rá, hogy elhatározta, egyszer ő is benevez a híres 24 órás autóversenyre. Egy másik korai kedvence az *On Her Majesty's Secret Service* volt. A film hatására sokáig kísértette a gondolat, hogy kémként szerez nemzetközi hírnevet és elismerést. A végső döntést, amellyel elkötelezte magát a színészet mellett, 14 évesen hozta meg, amikor először látta az *A Man For All Seasonst* (*Egy ember az örökkévalóságnak*) a televízióban. Valósággal lenyűgözte Paul Scofield Oscart érdemlő Morus-alakítása, és maga a szerep, az a belső erő és tartás, amellyel a humanista tudós és politikus kiállt az eszméiért a zsarnoki VIII. Henrik királlyal szemben, akit Robert Shaw alakított a filmben. Arról ábrándozott, hogy egyszer ő is eljátszhat majd egy ilyen rendkívüli, tántoríthatatlan jellemet.

Elhatározását megosztotta a szombati iskolában tanító drámatanárával, Freda Kelsallal is, aki lelkesen támogatta a tervet. Colin ezt követően a családjának is ünnepélyesen bejelentette, hogy színész lesz, mégpedig olyan, mint Paul Scofield. De míg Firth az eljövendő Oscar-díjas szerepekről

álmodozott, a két egyetemi tanár szülő nem sok reményt fűzött fiuk színészi pályájának sikeréhez, és ezt közölték is vele.

Az apja arról próbálta meggyőzni, hogy csak egy egyetemi diploma birtokában lehet biztos állása és jövedelme – ne felejtjük el, hogy abban az időben még valóban létezett biztos állás bizonyos szakmákban és munkaterületeken.

Egy este, amikor együtt nézték a tévét, az anyja a képernyőre mutatva, ahol éppen egy tömegjelenet következett, az alábbi szavakkal fordult Colinhoz: „Látod azt a sok embert ott az utcán? Mind színészek. Te is ezt akard csinálni? Mert a legtöbb színésznek ennyi jut. Ketten mondják a szövegüket a kamera előtt, kétszázan pedig felle sétálgatnak mögöttük a háttérben.” Colin csak annyit mondott válaszképpen, hogy ő nem sétálgató lesz, hanem egyike a szövegmondóknak.

Arról persze fogalma sem volt, hogy fog odáig eljutni, ahogy a színészi pálya kihívásaival sem igen volt még tisztában, de az elhatározása felmentette a kemény tanulás kötelezettsége alól, és lehetővé tette, hogy minden energiáját a színjátszásra fordítsa.

A színészet egyetlen potenciális alternatívája a rockzene volt. Paul Scofieldnek csupán a legismertebb roksztárok, Colin kamaszkori bálványai lehettek kihívói: Mick Jagger, John Lennon vagy a főkedvenc, Marc Bolan.

Kapott egy gitárt, és elkezdett zeneórákra járni, ahol a Hot Love és a Paint in Black helyett a szülei kedvenceit,

a Kumbayát és a Lord of the Dance-ot kellett tanulnia. Az iskolában nem tanulhatott gitározni, mert a Montgomeryben a gitár nem számított „komoly” hangszernek. Hasonló volt a helyzet a szaxofonnal is. Tanárai azt ajánlották, hogy tanuljon inkább euphoniumozni – a tuba egy karcsúbb változata –, de Colin nem kívánt élni ezzel a lehetőséggel. Egy idő után fel is hagyott a zenetanulás tervével, és csak a 20-as évei elején vette újra kezébe a hangszert. A színjátszás szeretete azonban megmaradt, változatlanul a színház és a film jelentette számára a jövőt, a siker, a boldogság ígérését.

Amikor elvégezte a középiskolát, a nukleáris háború fenyegető rémének árnyékában komolyan tartott tőle, hogy nemsokára sem színházak, sem közönség nem lesznek, ahol és akiknek játszhatna. Egy alkalommal azt mondta az apjának: „Egyetlen generációnak sem kellett ilyen rette-gésben kezdenie az életét, mint nekünk”. Az apja azonban, aki tisztában volt a történelmi folyamatok ciklikus mozgásával, korántsem látta ilyen sötéten a dolgokat, és csak ennyit mondott: „Hallottál már a kubai rakétaválságról?”

A világhír azonban egyelőre váratott magára, és Colinnek addig is valami alkalmi pénzkereset után kellett néznie. Így történt, hogy az érettségít követő nyáron szemetesnek állt. Ez volt az első állása. Firth élvezte a munkáját,

a szagártalom ellenére is jó kedvvel üritgette a kukákat Hampshire festői vidékein, és remekül kijött a munkatársaival. Később, egyetemi évei alatt is többször vállalt alkalmi munkát a köztisztaságiaknál.

A Barton Peveril College-ban hamarosan számos baráttra és rajongóra tett szert. Az osztálytársai szerint rendkívül népszerű volt a társai körében, mindig ő állt a figyelem középpontjában, és csodálói is jócskán akadtak, különösen egy remekbe sikerült alakítása után, amikor egy vizsgálóadásban rá osztották Sweeney Todd szerepét. A rajongók többsége, Colin legnagyobb öröme, a szebbik nem képviselői közül került ki.

Az egykori hétvégi színjászó köröknek és amatőr előadásoknak egyik fő vonzereje a lányokkal való együttlét lehetősége volt, ami a fiúiskola diákjainak a hétköznapiakban nemigen adatott meg. Colin azonban vonzó külseje ellenére sem aratott nagy sikert a lányok körében. Félszeg volt és esetlen a társaságukban, tele gátlásokkal, amelyektől csak egyetemi évei során sikerült megszabadulnia. De még érettebb fejjel is gyakran esett át a ló túlsó oldalára, amikor úgy viselkedett velük, ahogy egy eszményi úriemberhez illik, és időbe telt, mire rájött, hogy a nők is csak emberi lények, akikkel ugyanolyan közvetlenül lehet társalogni, mint a fiúkkal, és nem kell megjátszania magát előttük.

Colin 2010-ben, egy díj átvétele alkalmából meglátogatta a Barton Peverilt, ahol a diákok valóságos eszmény-

képként tekintettek rá. A sikerek hatása a családban sem maradt el. David Firth a fia pályáját követve olyan széles körű műveltségre tett szert a filmművészet terén, hogy a társadalomtudományi kurzusai közé beiktatott egy filmes stúdiomot is „A maszkulinitás szerepe az amerikai filmművészetben” címmel.

Jóllehet Colin nem váltotta valóra szülei álmát, hogy egy napon ő is egyetemi oktató lesz, 2007-ben David és Shirley Firth egymást ragyogták túl büszkeségükben, amikor híres csemetéjük a színművészet és a társadalmi segítségnyújtás terén végzett kiemelkedő tevékenysége elismeréseként díszdoktori címet kapott a Winchesteri Egyetemen.

Colin mindenre gondolt, csak a leendő díjakra nem, amikor 18 évesen Londonba költözött. Csak az számított, hogy elkezdje a tanulmányait a színészképző iskolában, ahonnan indulva felépítheti karrierjét. Valósággal bele szeretett Londonba, ahol kezdettől fogva otthon érezte magát. Itt senki nem tekintette idegennek. Ez a hatalmas multikulturális metropolisz mindenkinek otthont adott, senkivel sem éreztették, hogy nem odavalósi.

Meglepően rövid időn belül kapott is egy szerepet – ő játszotta balról a harmadik tündért az Ifjúsági Nemzeti Színház *Szentivánéji álmom*-előadásában. Kis szerep volt, de ahhoz mégis elég, hogy meggyőzze Colint: itt a helye, a színpadon, a festett maskarák és dohos díszletek között, az estéről estére kigyúló rivaldafényben.

Kezdetben persze csupán a színpfalak mögött kapott munkát. Fél évig színpadfelügyelő volt a londoni Shaw színházban, ahol többnyire a telefont kellett kezelnie: A következő fél évet már a National Theatre-ben töltötte, ezúttal másodasszisztensi minőségben. Itt a teakészítés volt az első számú feladata.

Közben több színművészeti iskolába is beadta a jelentkezését, és hamarosan rá is mosolygott a szerencse, amikor felvételt nyert a nagy hírű Chalk Farm-i Drama Centre-be. Colin Firth itt tette meg az első lépéseket a világhír felé vezető úton. Itt szabadult meg a hampshire-i tájszólásától, itt sajátította el azt a felsőbb társadalmi osztályokra jellemző beszédstílust, amely oly hitelessé tette későbbi népszerű alakításait. Ugyancsak itt kapta az első meghatározó leckéket színészmesterségből, és itt tanulta meg, hogyan, milyen eszközökkel lehet megjeleníteni az általa megformált karakterek vívódásait, belső küzdelmeit.

Az iskolában az érzelmileg motivált, belülről hitelesített színészi játékra helyezték a hangsúlyt, a külsőnek, a megjelenésnek csupán másodlagos szerepet szántak, olyannyira, hogy a mosdókat kivéve mindenhol száműzték a tükröket. Colinnak 19 évesen Lear királyt is el kellett játszania – azt a szerepet, amelyet jobbára meglett korú színészekre szoktak osztani. Diáktársai nem lelkesedtek Shakespeare-ért, Scorsese volt a favorit. Akkoriban jött ki

a *Dühöngő bika*, melynek vaskos trágárságokkal fűszerezett stílusa összehasonlíthatatlanul vonzóbb volt számukra, mint a Bárd csiszolt ötös jambusai. Colin azonban boldog volt, hogy eljátszhatja a klasszikus színházi repertoár egyik legnagyobb szerepét. Tanulmányai során számos különböző karakterű figurát – ficsúrokat, gonosztevőket, pszichopátákat – kellett alakítania, szerepeket, amelyek a lehető legtávolabb álltak azoktól az érzékeny lelkű, naiv, romantikus alakoktól, amelyekkel később hírnevet szerzett magának.

Jóllehet ma már többféle játéktípus eszköztárát is felhasználja szerepei megformálásakor, akkoriban maradéktalanul magáévá tette a Drama Centre-ben uralkodó fel fogást, és fenntartások nélkül követte az iskola nagy hírű, karizmatikus tanáregyéniségeinek – köztük az alapító Yat Malmgrennek, Anthony Hopkins és Sean Connery egykori tanárának instrukcióit. Malmgren mellett az iskola igazgatója és rendezője, Christopher Fettes volt rá a legnagyobb hatással. Fettes, Colin Hamlet-alakítását követően Firth első számú példaképe, Paul Scofield utódaként méltatta az ifjú színésznövendéket.

Fettes szüntelenül arra buzdította tanítványát, hogy nyitott szemmel és füllel járjon a világban, szívjon magába mindent, amit lát és hall, az utcai járókelők párbeszédeitől az aktuális kulturális eseményekig, és az így szerzett ismereteket próbálja beépíteni az alakításaiba.

Firth lelkesen vetette bele magát a londoni diákok anyagiakban meglehetősen szerény, de annál változatosabb életébe. Szűkös albérletekben, lepusztult bérkaszárnnyák szuterénjeiben, barátok hónapos szobáiban élt, hogy a szűkös ösztöndíjből kigazdálkodhassa a mindennapi betevőre, italtra és színházjegyre valót. Szabadidejét többnyire hasonszórú barátai társaságában töltötte, akik ugyanúgy vélekedtek a világ dolgairól. Tiltakoztak a társadalmi igazságtalanság minden megnyilvánulása ellen, és mélységesen megvetették az akkoriban kibontakozó yuppi-kultúra értékrendjét és életstílusát. Colin fenntartások nélkül magáévá tette a hasonlóan szűkölködő diáktársai – ambiciózus színészpálánták, festőnövendékek és más művészi pályára készülő fiatalok – nézeteit, és azt tartotta, hogy aki jól keres, az áruba bocsátja magát. Közöséges dolognak tartotta a gazdagságot, megesküdött rá, hogy sohasem fog behódolni a pénznek, és nagy ívben elkerüli a proccos bemutatókat, celeb-partikat és népszerű tévéshow-kat. Ehhez a fogadalmához sokáig – már befutott színészként is – tartotta magát.

A hivatalos kultúra elleni lázadása öltözékében is megmutatkozott. A grunge-korszak ízlésének jegyében hosszú haját növesztett, három piercinggel kidekorálta a füleit,

és egy ideig komolyan fontolgatta, hogy az orrába is tetet egyet. Diákévei vége felé jött el a fordulat ideje: levágatta a haját, és az öltözékét konszolidálva megtette az első lépéseket a később márkavédjegyévé nemesedett decens külső felé. Ez azonban még korántsem jelentett teljes szemléletváltást, lélekben és gondolatban még nem járt le a művészet és a pénz világa közötti konfliktus ideje.

Az utolsó évben, amikor már egyre gyakrabban és növekvő aggodalommal gondolt a jövőre, volt egy rémálma, amelyben ördögbőrbe bújt ügynökök és producerek próbálták megkörnyékezni busásan fizető kommersz szerepekkel, miközben a barátai egymást túlkiabálva győzködték, hogy maradjon hű az elveihez, és ne bocsássa áruba a tehetségét.

Hamarosan kiderült, hogy az aggodalmai alaptalanok voltak, Colin számára az éhező művész korszaka nem tartott sokáig. Amint elvégezte a színiiskolát, megkapta az első szerepét, és azóta is, kisebb alkalmi kihagyásokkal, folyamatosan dolgozik. Friss diplomával a zsebében boldog lett volna, ha megkínálják egy kisebb szereppel valamelyik eldugott vidéki színházban, ehelyett elsőre címszerepet kapott a West End egyik slágerdarabjában, az *Egy másik országban*.

A '30-as években cambridge-i egyetemistaként a kommunisták oldalára áttért homoszexuális kém, Guy Burgess

(a darabban Guy Bennettként szerepel) történetét feldolgozó dráma több pályakezdő színész számára biztosított kiugrási lehetőséget Londonban. Colin előtt Kenneth Branagh, Daniel Day-Lewis, James Wilby és Rupert Everett alakította nagy sikerrel a hálás szerepet. Amikor 1983-ban, a Queen's Theatre-ben újra műsorra tűzték a darabot, Colin több ezredmagával jelentkezett a Guy Bennett szerepére kiírt meghallgatásra. Az elsötétített nézőtér előtt, egy kíméletlen reflektor fényében előadott produkció olyan jól sikerült, hogy első nekifutásra megkapta a szerepet, ami automatikusan hozta magával a színházi dolgozók szakszervezeti tagságát, és ráadásaképpen egy ügynököt.

A család határtalanul büszke volt Colin sikerére. A színészi pálya jövedelmezősége iránt táplált korábbi kétségek is lassan eloszlottak, miután Colinnak sikerült a maga erejéből álláshoz és jövedelemhez jutnia választott pályáján. A büszke papa több tucat fényképet készített a Shaftesbury Avenue-i Queen's Theatre (ma ez a színház ad otthont a világhírű *Les Misérables* produkciónak) portálján kiállított képekről és cikkekről. A sikeres kezdetet még ígéretesebb folytatás követte. Nem sokkal a színházi bemutatót követően megkapta az *Egy másik országból* készülő film főszerepét is. Egy új, ragyogó csillag volt születőben a filmvilág egén.